

SZERETHETEM-E A HAZÁMAT?

2022. október 23.

Alapige: Válogatott bibliai igék

BEVEZETÉS | Azzal, hogy nemzeti ünnepünk idén vasárnapra esik, lehetőségünk van egy olyan kérdés feltételére, amire ritkán keressük a választ. Vagy azért, mert úgy gondoljuk, hogy ez nem lehet kérdés és számunkra egyértelmű a rá adott válasz. Vagy azért, mert ez a kérdés nem fontos a számunkra, mert úgy gondoljuk, hogy keresztyén emberként más dolgok a fontosak az életünkben. **Mi ez a kérdés?** Nos: *szeretheti-e a hazáját egy keresztyén ember? Összeegyeztethető-e Krisztus követésével ez a szeretetünk, vagy a hazaszeretet valami, amit éppen keresztyén hitünkéből fakadóan, mert mi Krisztust szeretjük, el kell utasítanunk?* Bár látszólag egyszerű kérdés ez, de vannak körök (keresztyén körök is), ahol már a felszín megkapargatása is heves indulatokat válthat ki pro és kontra!

HONNAN SZÁRMAZNAK A NEMZETEK? | Válaszkeresésünk kiindulópontja ez: **honnan és kitől származnak a nemzetek?** El sem hiszitek, hogy mennyire óriási téma ez! Vannak, akik hosszú oldalakat szántak e téma kifejtésére! Nekünk erre nincsen lehetőségünk, de három bibliai igét mégis elétek hozok, amik segítenek a tájékozódásban, válaszkeresésünkben.

5Mózes 32:8-9. *„Mikor a Felséges kiosztotta a népek örökségét, népekre osztva az emberek fiait, mikor kijelölte a nemzetek hazáját, kik annyian vannak, mint Izráel fiai, akkor az ő népe maradt az Úr része, Jákób lett az ő kimért öröksége.”* (RÚF)

Zsoltárok 47,9. *„Isten uralkodik a (népek) nemzetek fölött, szent trónján ül Isten.”* (EFO)

ApCsel 17,26. Idézet Pál athéni beszédéből: *„Ő teremtette az első embert, és annak az utódaiból az összes nemzetet, és azt akarta, hogy az emberek az egész Földön mindenhol elterjedjenek. Ő határozta meg a népek lakóhelyének határait, és azt is, hogy meddig lakhatnak ott.”* (EFO)

Tisztában vagyok velem, hogy mind három bibliai idézet bővebb magyarázatra szorulna, de legyen most elég annyi, ami enélkül is világosan látható: a nemzetek léte, nem emberi alkotás, hanem ez is valami, amit Isten teremtett bele a világunkba. A nemzetek, külön-külön és együtt is mind Isten teremtési rendjének részei, és ahogy Pál mondja: *„Mindezt azért tette, hogy az emberek keressék Istent, kinyújtsák a kezüket utána, és talán meg is találják.”* ^{ApCsel. 17,27.} Sőt, ennél többet is állít! Egyenesen azt mondja, hogy mindannyian Isten nemzettsége, gyermekei vagyunk. ^{ApCsel. 17,29a.}

Ezekből az igékből pedig az következik, az én értelmezésem szerint legalábbis, hogy ha Isten *„határozta meg a népek lakóhelyének határait, és azt is, hogy meddig lakhatnak ott.”*, akkor az is nagyon tudatos döntése volt, hogy mi egy adott helyre, egy adott nemzet tagjaiként születünk erre a világra. Nem tévedés volt az, hogy magyarnak, míg más britnek, romának, franciának született. Istennek oka és célja van/volt azzal, hogy mindez így történt!

SZERETHETEM-E A HAZÁMAT? | Mindebből az is következik, hogy nem lehet kérdés az, hogy szerethetjük-e a hazánkat! Hiszen, ha Istennek célja és terve van/volt azzal, hogy odaszületünk ahová, akkor nem lehet kérdés, hogy szerethetjük-e azt a helyet, ahová Ő engedett bennünket megszületni! Keresztyén emberként sokkal inkább az a kérdés, hogy: **„Hogyan szereted a hazádat?”** Mert a hazát lehet jól és lehet rosszul szeretni!

Hadd hozzak elétek két idegen szót, amit gyakran használunk, talán nem is mindig helyesen! Mind a két szót lehet hazaszerettként fordítani, és ezért gyakran össze is keverik egymással a kettőt. Az egyik szó: a patrióta, a másik a nacionalista. Mielőtt tovább mennénk, hogy ugyanazt értsük alattuk, írjuk körül ezt a két szót!

A **patrióta** az, aki úgy szereti a hazáját, hogy mégis látja annak erősségeit és gyengeségeit. Szereti erősségeit és dolgozik, harcol gyengeségei ellen. Meghatódik, amikor meghallja népe himnuszát, hálás népe nyelvéért, kultúráját saját kincsének tartja és ápolja azt lehetőségeihez mérten. De nem tartja saját népét más népeknél feljebb valónak, különbnek, kiválóbbnak. Aki így gondolkodik, az már a **nacionalista**. A nacionalizmus az a hazaszeretet, ami más népek kárára szereti a hazáját. Aki farizeusi módon azért ad hálát, hogy nem abba a másik népbe született. Aki azt mondja: *„Az én országom jobb, mint a tiéd, mert az enyém civilizáltabb, felvilágosultabb, amint ahonnan te származol.”* A nacionalista lenézi a másik embert, és vagy erőszakosan a maga képére akarja azt formálni, még gyakrabban el is akarja őt pusztítani.

Ezekután nem is lehet kérdés, hogy melyik az, ami krisztuskövető emberként nekünk melyik hazaszeretetet vállalható! A keresztyén ember patrióta, aki nem más népek kárára szereti a hazáját. Látja, szereti és tiszteli nemzete erősségeit, és dolgozik és harcol annak gyengeségei ellen.

SZERETTE-E JÉZUS A HAZÁJÁT? | Furcsa kérdés ez, hiszen tudjuk, hogy Jézus „a mennyből szállt le”, az Ő hazája a menny, hogyan kérdezhetjük ezt: szerette-e a hazáját? De igen helytálló ez a kérdés, hiszen a Biblia világossá teszi, hogy Jézus zsidó emberként jött a világra! Egy adott időben, egy adott helyen született meg – Betlehemben -, és ennek nem csak a bibliai prófécia beteljesedése miatt van jelentősége!

Jézusról sehol sem olvassuk azt az evangéliumokban, hogy szégyellte volna hovatartozását. Nem olvassuk azt, hogy gyűlölte volna a maga zsidó voltát. Sőt, azt látjuk, hogy Istenként is tisztelte népe hagyományait, népe korabeli nyelvét használta, de közben nem ment el amellett, ami helytelen, sőt, istentelen volt. Jézus nem zárt ki a szívéből más népeket. Gondoljunk csak a példának okáért a samáriai asszonyra, akit népének tagjai messzire elkerültek volna, mert gyűlölték a népet, melynek tagja volt, de Jézus beszélget vele annál a kútnál. De maga mondja egy másik helyen egy főniciai asszonynak: **„Először a gyermekeknek kell jóllakniuk. Nem helyes, ha elveszük tőlük a kenyeret, és odadobjuk a kutyáknak.”** ^{Mk. 7,27.} Ez nem egy nacionalista beszólás volt Jézustól, hanem csupán annak kifejezése, hogy küldetése elsősorban népe felé kötelezi őt, mert ők Isten választott népe. Akiket nem kiválóságuk miatt választott ki Isten, hanem azért, mert minta néppé akarta őket tenni, akiknek küldetése a környező nemzetek Istenhez vezetése lett volna.

Jézus tehát nem volt nacionalista, nem is lehetett volna, hiszen Ő Istenként nemcsak a zsidókért lett emberré, nemcsak értük lépett a világba, hanem az egész megtévedett, célt tévesztett, bűnös emberi faj megmentéséért áldozta fel az életét. De tény az is, hogy elsősorban zsidó népét érkezett megmenteni, erre utal a feltámadása után a tanítványainak adott küldetés is: **„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek – figyeljünk a sorrendre! – Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.”** ^{ApCsel 1,8.} Véletlen ez? Nem gondolom!

Az más kérdés, hogy Izráel elutasította Jézust, és mind a mai napig árulónak tartja Őt, és azokat is, akik zsidóként Krisztus követői lesznek. De mit is Pál apostol? *„Elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! ... Azért botlottak meg, hogy elbukjanak? Szó sincs róla! Viszont az ő bukásuk által jutott el az üdvösség a népekhez, hogy Isten féltékennyé tegye Izráelt. Ha pedig az ő bukásuk a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a népek gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.”* Róma 11,11-12.

NE FELEDD A PRIORITÁSODAT! | Az ige hirdetésem végére talán már tisztábban látunk ebben a kérdésben: szeretheti-e a keresztyén ember a hazáját? Egyértelmű és biblikus a válasz: igen, mert Isten alkotta a nemzeteket, és ő engedett engem oda születni, ahová. De nem mindegy az, hogy hogyan szeretem a hazámat! Nem szerethetem azt más népek kárára, de szerethetem azt erősségeit tisztelve és építve, de gyengeségei ellen küzdve.

De nem szerethetem mindenk fölött! Különösen nem szerethetem a hazámat, a népet Isten ellenére! Keresztyén emberként hazaszeretetének vannak határai. Szeretem a hazámat úgy és ameddig az nem ütközik Isten törvényébe, akaratába. Mert nem lehet bálványommá a hazám szeretete! C.S. Lewis keresztyén író mondta: *A haza szeretete „démonná válik, amikor istenné válik”.* Ó, erre is mennyi példát látunk a történelemben!

Túl sokszor lett még keresztyének számára is a hazaszeretet olyan erővé, ami eltorzította Isten iránti szeretetüket, és sok esetben elbitorolta azt az imádatot, ami Istent illette volna. Mert az az emberiség Isten minden ajándékát képes bálvánnyá züllesztetni! A pénzt, a szexet, a munkát, az ételt, az italt, de még a családot is. Ezek mindegyike túl sok keresztyén számára lett kártékony bálvány.

Jézus azt tanította nekünk, hogy a hazánkat szeretni istenfélő dolog. De ugyanez a Jézus meghalt minden nemzethez tartozó emberekért is – saját nemzete érdekeit minden ember szükségletei alá rendelve. Izrael népe számára árulásnak tűnt, hogy Jézus tanítványait a pogányokhoz küldve, feléjük is nyitott. Jézus azt kéri tőlünk, hogy tegyük lábai elé minden szeretetünket – beleértve a hazánk szeretetét is –, mert a mi küldetésünk is elsősorban Isten országának és igazságának keresése, és Isten szeretetének hirdetése minden ember felé! És amikor a keresztyének, akármilyen nemzetből, képesek hazaszeretetüket az Isten iránti és a keresztyén testvérek szeretete alá rendelni, abból csodák születnek! Csodák, amelyek teljes valóságukban Isten országában válnak láthatóvá, ahogy János írta: *„Ezután ismét láttam: egy megszámlálhatatlanul nagy sokaságot, akik mindenféle nemzetből, törzsből, népből és nyelvből származtak. A trón és a Bárány előtt álltak fehér ruhában, és a kezükben pálmaágot tartottak. Ezt kiáltották: „A győzelem Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé!”* Jel. 7,9-10.

Keresztyén emberként szeretnünk kell a hazánkat, de semmiképpen nem szerethetjük jobban azt, mint Istent, aki a dicsőség most és mindörökké! Ámen!